

אורה סטוקליסקי היתה ציירת מוכשרת וחסרת-אמצעים, עד שגילתה שאכשד להשתמש בכישרון הציור גם לעסקים

„ביגדייקטיפה“ אינם הגדרה מרד־ייקת. אורה מעצבת — בעצם, מציירת — גלימות, שמלות, חצאיות ומיכנסים מקטיפה רכה ונוצצת. כל בגד נצבע בתהליך בלעדי וכרגם ייחודי.

יש חולצות שאורה מקשטת אותם בחרוזים ציבעוניים. יש שמלות עם אפליקציות של עור או תחרה, כיד הדימיון הטובה עליה ועל שותפתה, אילנה גולדברג. אורה לא מייצרת שני פריטים זהים. כל בגד מצוייר ביד, כרוגמה מיוחדת.

העבודה מתחלקת כך: אילנה אחראית על מיפעל הצביעה והתפירה, ואורה אחראית, נוסף על שאר תפ-

ה הצלחה לא נסלה עליה מן השמיים. לפני שנה וחצי היא לא ידעה איך תשלם בסוף החודש את החשבונות במכולת. עכשיו יש לה מיפעל אופנה מצליח, המעסיק שישה עובדים והרבה לשונות של הרבה נשות-חברה בתל-אביב.

הסיפור של אורה סטוקליסקי התל-אביבית נשמע כמעט כמו אגדת-הצלחה אמריקאית. יש גם לא מעטים הכועסים על יצירות-האופנה של הגברת היפה — אלה הם הבעלים, המתלוננים על כך שנשותיהם מר-ציאות קצת יותר מדי מעוגת-התקציב המישפחתית על ביגדי-הקטיפה ש-אתם מעצבת אורה.

יש לאורה אוסף של רהיטים עתיקים וב־דייקטיפה על הקיר, וחתול אפור.

אורה:

סיפור של בד

בעלות עסק אילנה גולדברג (מימין) ואורה סטוקליסקי פשוט לא יכלו להאמין כשנכנסה הלכותה הראשונה ושילמה עבור שימלה. היום העסק מעסיק שישה עובדים.